

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce Ing. M.Č., zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Plzeň, Šafaříkovy sady 5, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. června 2011, č.j. DSH/7508/11,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Blovice, odbor správních a vnitřních věcí (dále jen „*městský úřad*“), rozhodnutím ze dne 31.1.2011 č.j. MUBlov01611/11/OB/Šab (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“), uznal Ing. M.Č., (dále jen „*žalobce*“) vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“) porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), dle ust. § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 47 odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. a), b), odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu a dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „*dne 29.9.2010 v době kolem 22:45 hod. jel s osobním vozidlem zn. OPEL, RZ... po silnici č. 11/117 v obci Letiny ve směru od obce Dražkov směrem na Lázně Letiny, kde se na rovném a přímém úseku komunikace plně nevěnoval řízení vozidla, s vozidlem vyjel vlevo do protisměru a mimo vozovku, kde narazil*

přední částí vozidla do dřevěného oplocení u domu č.p. 2 v obci Letiny, majitele M.B., čímž mu způsobil hmotnou škodu ve výši dle předběžného odhadu policie cca. 3.000 Kč, následně z místa nehody odjel do místa svého trvalého bydliště, kde byl následně v době kolem cca 01:50 hod. dne 30.9.2010 vypátrán a kontaktován příslušníky Policie ČR, Dopravní inspektorát Plzeň-jih a v rámci šetření dopravní nehody byl vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce, což odmítl.“ Za přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 8.6.2011 č.j.: DSH/7508/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se žalobou ze dne 11.7.2011 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě tvrdil, že obě rozhodnutí považuje za nezákonná a tudíž i věcně nesprávná a formuloval následující žalobní body.

První žalobní bod, který sám označil jako „*Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a z toho vyvozený nesprávný právní závěr*“ odůvodnil tím, že se k celé záležitosti opakovaně vyjádřil tak, že popsal svoji cestu od svého bratra domů, následné vzbuzení příslušníky Policie ČR v situaci, která se odehrála na zahradě jeho domu. Popis události byl konzistentní, neobsahující vnitřní rozpory a jeho výpověď nebyla v rozporu s dalšími objektivními důkazy obsaženými v přestupkovém spise. Naproti tomu existuje verze popisu celé události vylíčená poněkud chaoticky třemi příslušníky Policie ČR, přičemž každý z policistů líčil diametrálně odlišně průběh celé události, a to i v jejích zásadních okamžicích. Mimo to, je žalobce přesvědčen o tom, že zasahující policisté při své práci porušili četné právní předpisy a neoprávněně vstoupili na pozemek žalobce. K takovýmto nelegálně získaným důkazům nesmí správní orgán vůbec přihlídnout.

K druhému žalobnímu bodu označenému jako „*Neprovedení navržených důkazů*“ žalobce uvedl, že významným důkazem, který nebyl proveden, by byla rekonstrukce na místě samém. Podle jeho názoru správní orgány obou stupňů porušily zákonné předpisy, které jim ukládají úplně zjistit skutkový stav věci tím, že neprovedly navržený důkaz, což mělo za následek učinění nesprávných skutkových zjištění a vyvození nesprávného právního názoru. Rozhodnutí žalovaného je nečekané a nepředvídatelné. S ohledem na to žalobce tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivé správní řízení. Podotkl, že podle mnohých se rozhodovací praxe Ústavního soud ČR by měly rozhodující orgány interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod, tedy měly by interpretovat jednotlivá ustanovení právních předpisů v první řadě z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod. Toto se v projednávané věci nestalo. Naopak rozhodující orgány postupovaly zcela v rozporu s uvedenými ústavními principy.

Třetí žalobní bod označený „*Nesprávné právní posouzení správního orgánu I. i II. stupně*“ žalobce odůvodnil tím, že správní orgán zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem rozhodl o uložení sankce a o principu zavinění. Příkladem lze uvést odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se formy zavinění, dle kterého městský úřad ohledně přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích opomněl uvést formu zavinění, když žalovaný uvádí, že se v daném případě jedná o vědomou nedbalost, ale bez jakéhokoliv odůvodnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nedostačujícím způsobem pouze konstatuje spisový materiál, avšak jeho názor absentuje. Odůvodnění uložené sankce je v rozporu se soudní judikaturou, podle které rekapitulace skutkových zjištění, na které navazuje pouhé konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla zákonná kritéria pro uložení pokuty hodnocena, je zcela nedostatečná. Úvahy správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ. Uvede-li správní orgán pouze tolik, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, k tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení neurčité a v důsledku toho i nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost pak zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce uzavřel, že vzhledem k výše uvedeným pochybnostem a vadám, které jsou dle jeho názoru zásadního a velmi významného charakteru a pro projednání dané věci mají i stěžejní význam, se jednoznačně domnívá, že správní orgán v I. i II. stupni se nezabýval svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty s tím, že se s nimi náležitě nevypořádal ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný v písemném stanovisku k obsahu žaloby ze dne 19.7.2011 navrhl její zamítnutí.

K prvnímu žalobnímu bodu konstatoval, že se těmito námitkami řádně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zcela podrobně se s nimi vypořádal a na svých argumentech trvá. Jednoznačně trvá i na tom, že v přestupkovém řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, spáchání přestupku bylo žalobci jednoznačně prokázáno a napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu byla vydána v souladu se zákonem a jsou věcně správná.

K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z písemnosti ze dne 3.12.2010 zcela jasně vyplývá, že zástupce žalobce toliko zvažoval případné navržené důkazy rekonstrukcí, návrh však v dalším řízení neučinil. Neprovedení důkazu žalobce namítal v podaném odvolání a žalovaný vyhodnotil důkaz jako nadbytečný, neboť již došlo ke zjištění stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný dále odkázal na ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“ nebo „*s.ř.*“), a zdůraznil provedení důkazů i ve prospěch žalobce (výslech svědků J.K., Z.Č. a PaedDr. S.Č.). Žalovaný dále uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že protiprávní jednání byla žalobci jednoznačně prokázána, nelze považovat napadené rozhodnutí za nečekané a nepředvídatelné. Nebyla porušena žalobcova práva garantovaná mu Listinou základních práv a svobod a dalšími právními předpisy ani nebylo postupováno v rozporu s ústavními principy.

V reakci na třetí žalobní bod uvedl, že městský úřad zcela v souladu se zákonem hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti jednání žalobce a po jejich kompletním posouzení uložil žalobci za spáchané přestupky sankci dle ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích na spodní hranici zákonného rozpětí. Ohledně odůvodnění uložení sankce odkázal žalovaný na str. 11 odůvodnění rozhodnutí městského úřadu a na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako stran formy zavinění jednotlivých přestupků. Doplnil, že u přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích zhojil opomenutí městského úřadu vyjádřit formu zavinění, přičemž svůj závěr řádně odůvodnil (viz str. 16 napadeného rozhodnutí). Městský úřad i žalovaný respektovali ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a obě rozhodnutí jsou řádně odůvodněna.

K poslední výtce žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti jak napadeného rozhodnutí tak rozhodnutí městského úřadu, žalobcovy námitky shledává jako neodůvodněné a ohledně další argumentace odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l. 29 spisu) i žalovaného (č.l. 25 spisu).

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že přípisem ze dne 2.11.2010 oznámil městský úřad žalobci zahájení řízení pro přestupky dle § 22 odst. 1 písm. d), j) a l) zákona o přestupcích a zároveň jej předvolal k ústnímu projednání přestupků na 30.11.2010.

Při tomto ústním jednání byl za přítomnosti svého zástupce vyslechnut žalobce a dále v přítomnosti žalobce a jeho zástupce jako poškozený Ing. M.B. a v procesní pozici svědků D.B., J.Z. a F.K. Při dalším ústním jednání konaném dne 5.1.2011 vyslechl městský úřad za přítomnosti žalobce a jeho zástupce jako svědky Ing. M.B., J.K., PaedR. S.Č., Z.Č., J.K. a J.D.

Po písemném vyjádření žalobce k přestupku ze dne 21.1.2011 vydal městský úřad dne 31.1.2011 rozhodnutí s výrokem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které podrobně odůvodnil.

Žalobce napadl rozhodnutí městského úřadu odvoláním z 8.2.2011.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 8.6.2011 č.j.: DSH/7508/11 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Své rozhodnutí podrobně zdůvodnil a vypořádal se s odvolacími námitkami.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn*

alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí pouze hmotná škoda 100 000 Kč a nižší nebo při které došlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle, nebo odmítne sepsat společný záznam o dopravní nehodě nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.

Podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo.

Podle § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi [písm. a)], zdržet se jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetření dopravní nehody, zejména přemístění vozidel; museli se však situace vzniklá dopravní nehodou změnit, zejména je-li to nutné k vyproštění nebo ošetření zraněné osoby nebo k obnovení provozu na pozemních komunikacích, především provozu vozidel hromadné dopravy osob, vyznačit situaci a stopy [písm. b)].

Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu povinnost podle odstavce 4 platí i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

Podle § 5 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.

Před posouzením opodstatněnosti prvního žalobního bodu soud předesílá, že z obsahu žaloby je nepochybné, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce ve výroku rozhodnutí uvedeného dne, v uvedené době a na označeném místě jím řízeným vozidlem vyjel do protisměru a mimo vozovku, kde narazil do oplocení domu Ing. M.B., způsobil na něm škodu a z místa nehody odjel do svého bydliště, aniž by nehodu ohlásil policistovi.

Předmětem sporu je „pouze“ okolnost, zda žalobce byl vyzván policisty, aby se podrobil dechové zkoušce na alkohol, potažmo zda je správný závěr správních orgánů obou stupňů, že žalobce porušil povinnost stanovenou ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a naplnil tím přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Žalobce tvrdí, že po celou dobu, co byli policisté u jeho domu, až do jejich odjezdu jej nežádali, aby se dechové zkoušce podrobil, naproti tomu městský úřad a žalovaný na základě výpovědí tří svědků policistů a svědka Ing. B. dospěli k závěru opačnému.

Vzhledem k tomu, že uvedená okolnost byla v průběhu celého přestupkového řízení jádrem sporu, hodnotil již městský úřad velice pečlivě a podrobně všechny důkazy, které o této části skutkového děje vypovídaly, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Dospěl k závěru, že „nemá důvod chybovat o tom, že se jednalo o výzvu opakovanou, kdy obv. Červenku k dechové zkoušce vyzývali oba dopravní policisté, jeden ještě na zahradě a druhý pak u služebního vozidla. Je sice pravda, jak uvádí obv. prostřednictvím svého právního zástupce ve svém závěrečném vyjádření, že ve výpovědích policistů se objevily rozpory, ovšem tyto nejsou dle názoru správního orgánu žádného zásadního významu. Všichni policisté se v podstatných okolnostech ve svých výpovědích shodli - shodli se ve vstupu na pozemek, shodli se na svém postupu po otevření dveří p. Č., shodli se i na faktu, že opakovaně vyzývali k dechové zkoušce. Je pravda, že drobné rozpory ve výpovědích se sice objevily, ale tyto mohou být zapříčiněny tím, že oba dopravní policisté denně projednávají dopravní nehody a drobné detaily každé dopravní nehody si nemusí či nejsou schopni s větším časovým odstupem pamatovat. Dle názoru správního orgánu se ovšem tyto výpovědi v podstatných částech shodují. Správní orgán zde má tedy za prokázanou existenci dané výzvy k podrobení se dechové zkoušce a má za prokázané, že obv. Č. byl jednoznačně policisty opakovaně vyzván, což je potvrzeno především výpověďmi všech třech policistů, když oba dopravní policisté shodně potvrdili, že obv. k dechovým zkouškám vyzývali a toto potvrdili svou výpovědí i další policista p. D. a svědek B., kteří oba pod řádným poučením svědka zcela jednoznačně uvedli, že slyšeli výzvy k podrobení se dechové zkoušce a že se jednalo o výzvy opakované s tím, že obv. byl vždy řádně poučen o následcích nepodrobení se dechové zkoušce. Z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že obv. se odmítl dechové zkoušce podrobit. Správní orgán nemá důvod pochybovat o svědeckých výpovědích dopravních policistů, neboť tito v rámci svého zaměstnání pracují na dopravním inspektorátu, kde k jejich každodenním činnostem patří právě šetření dopravních nehod a v rámci šetření nehod i provádění vyšetření na zjištění

přítomnosti alkoholu. Oba svědci shodně uvedli, že se v daném případě jednalo o standardní provádění daného vyšetření, když zde byly dány důvodné pochybnosti, zda obv. neřídil vozidlo po požití alkoholu, neboť známky požití alkoholu v době jejich příjezdu do místa jeho bydliště zcela evidentně jevil a k základním povinnostem policistů tedy patřilo vyloučit či potvrdit možnost, že pod vlivem alkoholu byl již v době řízení vozidla. Jedinou možností, jak toto zjistit bylo, aby se obv. podrobil dechové zkoušce a případně následně lékařskému vyšetření. Toto byla jediná možnost, jak požití alkoholu vyloučit či potvrdit a obv. tuto možnost zhatil právě svým odmítnutím podrobit se dechové zkoušce. Obv. v podstatě policistům znemožnil řádné vyšetření předmětné dopravní nehody a všech jejích okolností - tedy okolnosti zda byl či nebyl v době řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Všichni svědci navíc potvrdili, že obv. byl k dechovým zkouškám opakovaně a řádně vyzván a byl rovněž řádně poučen o následcích odmítnutí. Ani jeden z policistů obv. nijak blíže nezná a nemají tedy důvod vypovídat zaujatě či neobjektivně. Správní orgán nemá tedy důvod těmto výpovědím nevěřit. Stejně tak správní orgán nemá důvod nevěřit výpovědi zbývajících policistů pana D., který rovněž obv. blíže nezná a jeho výpověď se v podstatných bodech jednoznačně shodovala s výpověďmi zbývajících policistů. V podstatných bodech se pak shodovala i výpověď pana B. a správní orgán nepochybuje ani o pravdivosti této výpovědi.“

S uvedeným hodnocením městského úřadu se ztotožnil i žalovaný. K námitce, že tvrzení žalobce jsou konzistentní, žalovaný uvedl, že „to však neznamená, že jde o pravdivá tvrzení. Odvolatel se může bránit uváděním jakýchkoli skutečností, avšak jeho tvrzení ohledně toho, že nebyl vyzván k dechové zkoušce, bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi policistů a svědka pana B. ... K námitce odvolatele, že se policisté jen shodli v tom, že byl odvolatel vyzván k dechové zkoušce, avšak již nebyli schopni uvést, kdo a jakou formulací k této vyzýval, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že ze svědeckých výpovědí svědka pana K., pana K. vyplývá, že odvolatele každý z těchto policistů osobně vyzýval k dechové zkoušce. Jak vyplývá z výpovědi svědka pana B., tento uváděl, že slyšel opakovanou výzvu k dechové zkoušce. Dále svědek policista D. uvedl, že byl svědkem výzvy k dechové zkoušce, přičemž též slyšel reakci odvolatele, že se dechové zkoušce nepodrobí, důvodem pro nepodrobení však dle svědka nebyly zdravotní důvody. Z těchto svědeckých výpovědí zdejší odvolací správní orgán považuje za zřejmé, že byl odvolatel vyzván vícekrát, a přesto se dechové zkoušce nepodrobil. Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že skutečnost, že výzva nebyla policisty při svědeckých výpovědích do detailu interpretována, není podstatná, neboť policisté používají standardní způsob výzvy k dechové zkoušce a v řízení nebylo prokázáno, že by výzva byla učiněna nestandardně, jen odvolatel namítá, že nebyla učiněna vůbec.“

Zdejší soud se s hodnocením důkazů a závěrem správních orgánů zcela ztotožňuje a na odůvodnění obou rozhodnutí v podrobnostech odkazuje. V důsledku toho odmítá právní názor žalobce, že existují dvě skutkové verze reality. Žalobcova verze totiž byla provedeným dokazováním jednoznačně vyvrácena.

S žalobcem lze v obecné rovině souhlasit, že k nelegálně získaným důkazům správní orgán nesmí vůbec přihlídnout. To vyplývá z ust. § 51 odst. 1 věty první správního řádu, podle které *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.* V posuzovaném případě však na žalobcově pozemku byl získán jediný důkazní prostředek,

který se stal podkladem pro rozhodnutí, a to fotodokumentace. Protože žalobce při ústním jednání dne 30.11.2010 výslovně a opakovaně prohlásil, že policistům řekl, „...*tak si to pojdte nafotit...U focení vozidla jsem byl spolu s policisty, po nafocení policisté z mého pozemku odešli...*“, nemohlo se v případě pořizování fotodokumentace jím v době dopravní nehody řízeného osobního automobilu Opel Corsa rz. ... jednat o důkazní prostředek získaný nelegálně.

Rovněž druhý žalobní bod, v němž žalobce správním orgánům obou stupňů vytýkal porušení § 3 s.ř., protože neprovedly navržený důkaz, rekonstrukci na místě samém, není důvodný.

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v průběhu prvoinstančního řízení (na rozdíl od zcela jasného důkazního návrhu na výslech svědků S.Č., Z.Č., J.K. a Ing. M.B. –viz č.l. 41 správního spisu) návrh na provedení důkazu rekonstrukcí na místě samém neučinil. Pouze po prvním ústním jednání, při němž byl vyslechnut jako svědek prap. K., a po nařízení dalšího ústního jednání, k němuž městský úřad jako svědky předvolal pprap. K. a prap. D., zástupce žalobce městskému úřadu sdělil, že „...*v návaznosti na obdržené vyrozumění o nařízení ústního jednání ve věci obviněný zvažuje, že s ohledem na naplánované výsledky policistů by následně navrhl, aby byla provedena rekonstrukce v místě jeho bydliště, neboť z jejího provedení bude zřejmé, že vyjádření prvního z vyslechnuvší policistů neodpovídá situaci a podmínkám na místě samém.*“ (dopis ze dne 3.12.2010). Provedení rekonstrukce žalobce nenavrhoval ani ve „Vyjádření obviněného k přestupkovému řízení“ ze dne 21.1.2011, tedy po výsleších jmenovaných policistů dne 5.1.2011.

V odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žalobce v souvislosti s obranou, že dosavadním dokazováním nebylo prokázáno, že se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, tvrdil, že „*Navrhovaná rekonstrukce nebyla provedena.*“ a dále že „*Významným důkazem, který nebyl proveden, byla rekonstrukce na místě samém – podání ze dne 3.12.2010*“. Závěrem se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí městského úřadu, vrácení věci k novému projednání s tím, „...*že by mělo být doplněno dokazování ve shora naznačeném směru.*“

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí uvedl, „...*že tvrzení odvolatele, že došlo k navržení důkazu rekonstrukcí na místě samém, je nepravdivé, neboť odvolatel toliko zvažoval navržení takového důkazu, avšak v průběhu celého řízení takový důkaz fakticky nenavrl, přičemž je potřeba poznamenat, že rekonstrukce v daném případě byla naprosto bezpředmětná a nadbytečná, neboť v dané věci již bylo provedeno dokazování potřebné ke*

zjištění skutečného stavu věci.“ (viz. str. 14 a 15). V závěru odůvodnění totéž zopakoval jinými slovy.

Soud shodně s žalovaným považuje za nepravdivé tvrzení žalobce, že dne 3.12.2010 navrhl provést důkaz rekonstrukcí v místě jeho bydliště. Po obsahové stránce písemnost obsahovala toliko informaci o případném důkazním návrhu, jehož vlastní návrh byl evidentně podmíněn obsahem výpovědí zbývajících policistů. Za souladný s § 3 a § 52 správního řádu považuje i závěr žalovaného, že takový důkaz by byl v daném případě nadbytečný, neboť městský úřad provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci.

Odlišný názor správního orgánu na hodnocení provedených důkazů, zejména svědeckých výpovědí policistů, než ten, který zastává žalobce, nemůže podle přesvědčení soudu založit porušení práva na spravedlivé správní řízení z důvodu nepředvídatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* V souladu s citovaným ustanovením správní orgány obou stupňů postupovaly při hodnocení všech podkladů a své úvahy promítly do odůvodnění obou rozhodnutí. Jejich hodnocení zcela akceptoval i zdejší soud, včetně závěru o nadbytečnosti provádění rekonstrukce. Jelikož žalobce neopřel tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí považuje za nečekané, žádnými skutkovými důvody, nemohl se soud uvedenou částí jinak nedůvodně druhé výtky blíže zabývat.

Žalobcova výtku, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ohledně uložené sankce, je nedůvodná.

Podle § 12 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení* (odst. 1). *Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků* (odst. 2).

S žalobcem lze souhlasit potud, že judikatura klade na odůvodnění uložené sankce značné nároky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.4.2009, č.j. 9 As 53/2008-60 (dostupný na www.nssoud.cz), např. uvedl : *„Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné.“*

Z obsahu rozhodnutí městského úřadu soud zjistil, že za přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl : „*Po provedeném přestupkovém řízení pak správní orgán před ukládáním sankce hodnotil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti, jež byly v rámci přestupkového řízení zjištěny. Ve prospěch obv. byl hodnocen fakt, že s vozidlem jel po málo frekventované cestě a v nočních hodinách, kdy již provoz na dané komunikaci je velmi malý. Rovněž tak obv. polehčovala výše způsobené hmotné škody, která byla poměrně nízká. Velmi kladně a velkou polehčující okolností pak byl fakt, že obv. sám uhradil poškozeného B. způsobenou škodu, když se s tímto finančně vyrovnal již při ústním jednání. Kladně byl hodnocen i fakt, že obv. sám se snažil spojit a věc náhrady škody s panem B. řešit ještě před započítím přestupkového řízení. Jako polehčující okolnost byl pak hodnocen i fakt, že při nehodě nedošlo k žádnému zranění osob. Naopak jako přitěžující fakt byla hodnocena skutečnost, že svým jednáním obv. vůbec nějakou hmotnou škodu způsobil, byť velmi nízkou. Rovněž tak jako přitěžující okolnost byl hodnocen fakt, že obv. se svým jednáním dopustil více přestupků a porušil celou řadu ustanovení zvláštního zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ve prospěch obv. byl poté naopak hodnocen fakt, že jmenovaný má sice v evidenci přestupků záznamy, když se jedná o záznamy za málo závažné přestupky, za něž mu byly uloženy blokové pokuty. Rovněž tak obv. polehčovalo, že zdejším správním orgánem nebyl nikdy v minulosti řešen. Dále byl správní orgán povinen se při ukládání sankce řídit § 12 odst. 2 přestupkového zákona, kde je zakotvena povinnost správního orgánu za více přestupků téhož pachatel projednaných ve společném řízení uložit sankci podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. S ohledem na toto ustanovení byly tedy obě sankce - pokuta i zákaz činnosti ukládány dle § 22 odst. 4 přestupkového zákona, neboť tato sankce se vztahuje ke spáchání přestupku odmítnutí lékařského vyšetření na výzvu policisty ke zjištění, zda nebyl v době řízení vozidla ovlivněn alkoholem, ačkoliv toto nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví a je nejprísněji postižitelným přestupkem, kterého se obv. Č. svým jednáním dopustil. Rovněž tak byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť jeho uložení připouští právě tento § 22 odst. 4 přestupkového zákona. Po zhodnocení všech polehčujících a přitěžujících okolností a po řádném zvážení došel správní orgán k závěru, že uložení pokuty postačuje v samé dolní hranici, kdy zákon stanoví pro výši pokuty rozmezí od 25.000 Kč do 50.000 Kč. Správní orgán se domnívá, že již samotné uložení pokuty ve spodní hranici bude dle názoru správního orgánu pro obv. dostatečným ponaučením a bude dosaženo základního účelu trestu - tedy nápravy pachatele. Rovněž tak trest zákazu činnosti byl po řádné úvaze uložen při samé spodní hranici zákonem stanovené sazby, když zákon umožňuje za daný přestupek uložit trest zákazu činnosti v trvání od 1 roku do 2 let. Zde se správní orgán domnívá, že 12-ti měsíční zákaz řízení všech vozidel bude pro obv. dostatečným ponaučením. S ohledem na fakt, že obv. nebyl řidičský průkaz předběžně zadržen, byl mu tento trest uložen s účinností ode dne nabytí právní moci daného rozhodnutí.*“

Z odvolání soud zjistil, že žalobce brojil v odvolání výlučně proti výroku o vině, nikoliv proti výroku o trestu. Žalovaný se proto v napadeném rozhodnutí výslovně uloženými sankcemi nezabýval. Konstatoval-li v závěru, že „...přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházal vydání napadeného rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně.“ (§ 89 odst.2 s.ř.), akceptoval tím i rozhodnutí městského úřadu o sankci. Podle ustálené judikatury pro účely

soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek. To znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (shodně rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 1.3.2010, č. j. 5 Afs 74/2009 – 111).

Městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí prezentoval pravidlo, podle kterého bude sankce ukládána (§ 12 odst. 2 zákona o přestupcích) i zákonné rozpětí. Přihlédl k jednotlivým kritériím pro uložení sankce a individualizoval je na posuzovaný případ (spáchal více přestupků, jel po málo frekventované cestě za velmi malého provozu, způsobená škoda nízká, atd.) a vyjádřil, jaký vliv na ukládanou sankci měly (přitěžovaly či polehčovaly). Lze tedy uzavřít, že z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (potažmo žalovaného) je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při stanovení druhu a výše sankcí veden, jak se při tom vypořádal s jednotlivými kritérii ovlivňujícími závažnost přestupků ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, tudíž rozhodnutí je ohledně uložení sankcí přezkoumatelné.

Nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že žalovaný sice doplnil formu zavinění u přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, avšak bez jakéhokoliv odůvodnění.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán toliko jen ohledně přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů opomněl uvést formu zavinění, kdy zdejší odvolací správní orgán uvádí, že v daném případě se jedná o vědomou nedbalost, kdy odvolatel věděl, že se má plně věnovat řízení a být v provozu na pozemních komunikacích ohleduplný, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zákon svým jednáním neporuší, přičemž toto opomenutí je tím, že zdejší odvolací správní orgán tuto formu zavinění doplnil, zhojeno.“ Formu zavinění tedy žalovaný zdůvodnil.

Soud jako zcela neopodstatněnou odmítl výtku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto, že žalovaný v jeho odůvodnění pouze konstatuje spisový materiál a absentuje v něm názor žalovaného.

Je sice pravdou, že část odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný věnoval konstatování obsahu spisového materiálu, nicméně na více než dalších osmi stranách (od poloviny strany 12 až po první odstavec na str. 20) se podrobně vypořádal se všemi odvolacími výtkami, kterými žalobce zpochybňoval rozhodnutí městského úřadu, čímž žalovaný současně vyjádřil svůj vlastní názor na předmět řízení.

Na rozdíl od žalobce zastává soud názor, že se správní orgány obou stupňů zabývaly svědomitě a odpovědně všemi žalobcovými argumenty a náležitě se s nimi vypořádaly v odůvodnění obou rozhodnutí.

Žaloba nebyla důvodná a soud jí proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2013

Za správnost: Kovářiková

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně